

русо дете, съ сини като небето
очи и съ лжечарно като зората
лице. Стариятъ Ихавадъ Дагона
хвана своя пастиръ за ржката,
отдръпна се и повлече съ себе-
си смаяния Саулъ Авенъ-Азеръ.

Детето съ свѣтещо като слън-
цето лице пристъпи до кошари-
тъ и разтвори нашироко врати-
тъ. Съ неописуемъ викъ се
смѣсиха деца и агънца. Една
мека свѣтлина озари лицето на
Ихавадъ Дагона.

— Дете, кое си ти, та сми-
рявашъ и човѣци и звѣрове?

— Азъ съмъ Иисусъ отъ На-
заретъ. Дойдохъ да отключа
кошаритѣ за децата — Моитѣ
другарчета. И отъ сега ната-
тъкъ никой овчаръ не ще се
сърди на децата, когато галятъ
стадото му и никога куче не
ще хапи мѣничкитѣ деца.

Така си остана и до днесъ.

Никола Загоровъ

